

Vi holder af hverdagen, for den er for børn!

Pedro Martinez (t.v.) giver hånd til Nikolai Mayland. Børnene bagved er fra venstre Johannes, Anker og Liva. Privatfoto

KLUMME

Pedro Martinez, skoleleder Rudme Friskole

"Mest af alt holder jeg af hverdagen".

Sådan skrev afdøde forfatter Dan Turèll i digtet "Hyldest til hverdagen" fra 1984. Det er et af Onkel Dannys mest kendte digte, der hylder hverdagens trivialiteter, genkendeligheden og gentagelsen. Alt det vi har haft for lidt af, fordi verden har været i konstant alarmberedskab. Vores frihed, omgangsformer, vaner og alt muligt er blevet håndteret, udfordret og begrænset. Vores mulighed for at være sammen og pleje fællesskaber, frihed til at feste og fejre en fødselsdag, lov til at arbejde og lave skole.

I to lange år har vi måtte sætte normalitet på pause og acceptere en strøm af regler og ændringer for adfærd og hverdagens dagsordner. For kort tid siden blev det så muligt at kaste åget af sygdom og dødsangst af skuldrene. Vi er begyndt at genopfinde os selv igen. Tilbageerobre krammet mellem venner.

JEG HAR ENDDA oplevet, at selv fremmede vover de, i så lang tid, forbudte håndtryk. Jeg har talt mine – 21 håndtryk er det blevet til, siden midt i februar. Størstedelen af dem, har jeg taget imod, fordi jeg blev inviteret af en fremstrakt hånd. Men samtlige vil jeg tilstå, har jeg nydt og ingen har jeg fortrudt.

I starten følte jeg mig usikker, skyldig og endda lidt snavset. Jeg lokaliserede mentalt, den allestedsnærværende spritdispenser og mindede mig selv om, at skaden kunne gøres god igen, både for mig selv og for det uforfærdede, frygtløse og lidt dumdristige væsen, der så nonchalant udfordrede den nye verdensomspændende grundregel, at håndflader ikke bør mødes i hilsen.

Et godt fast og gerne tørt håndtryk, kombineret med et smukt og nærværende smil, der når helt op til øjnene, er et fantastisk udgangspunkt for noget positivt og godt i næste nu. Det er svært at forestille sig en mere relevant gestus i disse dage. Med håndtrykket viser man sine gode og reelle intentioner, besegler en aftale, rører hinanden og skaber rum for udvikling og samarbejde mennesker imellem.

SOM SKOLELEDER OG far sender jeg så et lille opråb eller en beskeden hilsen til alle os, der har børn eller har med børn at gøre. Vi står nemlig med en udvidet omsorgsopgave på grund af en, i et barneperspektiv, ret lang belastningsperiode i forhold til sygdom og corona og her umiddelbart efter, med en krig, der af mange gode grunde tager uforholdsmæssigt meget af de voksnes opmærksomhed.

Da medierne er så effektive til at dække alle aspekter, alle rygter og enhver lille udvikling, bliver vi alle let involverede og naturligt følelsesmæssigt engagerede. At måske relevante spørgsmål om 3. verdenskrig, atomvåben og oprustning til forsvar af et kommende jerntæppe 2.0, uundgåeligt vil sive videre fra de voksne og ind i de følsomme børnehjerner, kræver at vi besvarer spørgsmål med stor omtanke og en tilpasset detaljegrad. Ikke nogen let opgave, hvis man selv er barn af en kold krig og derfor ligger i fosterstilling under det nærmeste bombesikre skolebord.

HJÆLPEN ER DOG nær, for når spørgsmålene er besvaret og roen sænker sig en smule, kan hverdagen og dens trivialiteter og alle gentagelserne være med til at forme en tryk ramme for både børnene og os selv. Hvis vi følger Onkel Dannys tanker og overvejelser om at sætte pris på livet som det udfolder sig i vores hverdag. Hvis vi taler med børnene om alt det nære og lader dem nøjes med at tage stilling til sager, der rent faktisk kan røre ved, gøre ved og forstå - så skærmer vi dem, en hverdag ad gangen.

Krig og oprustningsplaner og hækling af jerntæpper bør ikke forstyrre et børneliv, det er slet ikke deres ansvar, og hvis vi spørger dem direkte, så er svaret ti ud af ti gange - "Vi kan ikke li' - når voksne går i krig".

+ 52-årige Pedro Martinez er skoleleder på Rudme Friskole, Børnehave og Vuggestue.

Han bor i et lille rækkehus i Svendborg med sine to børn på halv tid, Elva på 12 og Chus på 15 år.